

[Jan Køpke Christensen]

Jeg tror, at hvis vi skal være ærlige, er det svært at sætte en aldersgrænse. Er der en mor, der er kommet ud for det tragiske at have mistet børn i en sen alder, og hun f.eks. er 45½, synes jeg altså, det er uetisk at sige: De kan ikke få børn længere, De kan ikke hjælpes med kunstig befrugtning.

Jeg synes, man burde have undgået at sætte en aldersgrænse. Det bør tages op i hver enkelt situation, hvis man endelig vil begynde at regulere dette område.

Sundhedsministeren kom også ind på spørgsmålet om, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert fra naturens side. Jeg mener, at det ikke under nogen omstændigheder kan være meningen med os, der er sat her på kloden, at vi skal stoppe udviklingen, og jeg tror ikke det mindste på, at vi politikere har mulighed for at stoppe udviklingen, uanset hvor gerne vi vil.

Jeg skal være den første til at erkende, at jeg ikke bryder mig om – som diskussionen har været inde på – at en bedstemoder kan blive moder, og det tror jeg at alle kan være enige i. Det er ikke noget, som jeg kan være tilhænger af.

Men dermed være ikke sagt, at vi i det lille land Danmark skal have en lovgivning, der siger, at det ikke må ske, når man er over 45. Hvad vil der ske de kvinder, der tager over grænsen for at blive kunstigt befrugtet. Ja, konsekvensen, hvis vi får en lovgivning, der forbyder det herhjemme – jeg ved ikke, om det bliver tilfældet – ville måske være, at man ligefrem skulle retsforfølge dem. Og det er der vel ingen der reelt ønsker, når det kommer til stykket.

Dér har vi det dobbeltmoraliske: Man siger, at der er en aldersgrænse på 45 år; men samtidig siger man faktisk fra regeringens og flertallets side her i Folketinget, at hvis det er således, at den pågældende kvinde vil kunstigt befrugtes, så er det o.k., men så må kvinden tage til udlandet; så er det i orden, så accepterer man det alligevel.

Som jeg indledningsvis var inde på, vil jeg sige, at jeg synes, det er et så ømtåleligt område, at det kan være svært at vurdere, også i forhold til den dagsorden, der foreligger, for den indeholder en ministerbeføjelse, og jeg bryder mig normalt ikke om ministerbeføjelser. Man kan være enig med den nuværende minister –

det er der nogle der er – men hvem kommer så næste gang som minister, og hvordan er holdningen hos den næste minister? Men jeg vil understrege, at jeg endnu ikke har taget stilling til, hvordan jeg vil stemme ved afstemningen om dagsordensforslaget.

Jeg vil indrømme, at den teknologiske udvikling fører en del negative ting med sig, men sådan vil det altid være, og det, jeg tænker på, er, at når noget er uvirkeligt for os, så siger vi til os selv, at det har uhyggelige perspektiver, for vi kan ikke forholde os til det. Sådan tror jeg vi alle sammen har det: Når vi ikke kan forholde os til det, siger vi, at det ikke skal være lovligt, og at vi ikke kan acceptere det.

Ikke desto mindre skal vi også tænke på de kvinder, der ikke kan føde børn, og hvordan de kan hjælpes. Og vi ser jo, at den teknologiske udvikling, også når det drejer sig om forplantningsteknologien, kan føre til, at man pludselig opdager, at man kan helbrede nogle helt andre sygdomme. Det har vi set i forbindelse med andre teknologiske udviklinger på det sundhedsmæssige område.

Derfor kan det være svært at sige, at vi ikke ønsker al denne forskning inden for landets grænser, og at vi ikke ønsker kunstig befrugtning af kvinder. Jeg er meget nervøs for, at hvis det ikke er under offentlig kontrol, hvis det ikke er i offentlighedens søgelys, vil det måske ske ved stearinlysets skær i kældre osv. De, der virkelig forsker, de, der virkelig går op i forskningen, er utrolig svære at stoppe. Og jeg mener som sagt ikke, at vi er sat her på Jorden for at stoppe udviklingen. Udviklingen vil fortsætte, og den vil fortsætte, uanset hvilke regler vi har her i landet.

Noget andet er – som jeg sagde tidligere – at vi alle sammen, også undertegnede, kan være enige i, at det har uhyggelige perspektiver, når vi ikke kan forholde os til de ting, der sker.

Men Fremskridtspartiet skal jeg ikke udtale mig på vegne af i dag; jeg skal kun udtale mig på vegne af mig selv. Og jeg synes, at et så svært emne ikke er noget, der skal latterliggøres af nogen her i salen. Det er så svært, at jeg stadig væk overvejer, hvordan jeg vil stemme ved afstemningen om dagsordensforslaget i dag.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Ja, det er jo en ganske alvorlig sag, vi er sat